

Berg: Med Hensyn til den Nytte, som Lovforslaget skulde kunde gjøre i et saadant Forhold, kan jeg ganske henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts Afd. Valgfreds (Hørup). Jeg har havt det bestemte Tilfælde i det praktiske Liv for Die, hvor Manden har forladt Konen, og hvor han har hele Fællesformuen til sin Raadighed, medens han lader hende staa hjælpeløs, uden at man har noget Middel til at komme ham tillivs i et saadant Tilfælde. Her er det, at der mangler Beskyttelse for Konen, thi, at man bagefter, naar Konen staar fuldstændig hjælpeløs og Intet eier, siger til hende, at nu kan hun ernære sig selv, er en temmelig daarlig Trøst.

Forslagsstilleren (Bajer): Jeg tror, at jeg bør gjøre en Slags Berigtigelse til, hvad jeg udtalte før. Da jeg før udtalte mig om det norske Udcast, hufstede jeg ikke ganske tydelig, hvorledes det forholdt sig, og da det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts Afd. Valgfreds (Hørup) flere Gange slog saa stærkt paa, at vi her ikke skulde vedtage Noget, som man havde forkastet i Norge, tror jeg, at jeg bør komme tilbage dertil. Hvis jeg ikke husker feil, er Forholdet dette, at der i Norge blev nedsat en Kommission, som optog netop det Punkt, som findes her i Lovforslaget. Lovforslaget blev derpaa omarbejdet af den norske Regjering, som tog dette Punkt ud, men senere er Lovforslaget blevet fremmet i Stortinget og vil, saavidt jeg har set af Bladene, formodentlig komme for i den kommende Storthings-samling. Jeg synes derfor, at der netop nu er Grund for os til at bringe det frem her. — Jeg skal overfor det ærede Medlem gjøre den Bemærkning, at dette lille Lovforslag paa ingen Maade er skrevet af efter det tilsvarende Forslag i den norske Kommissions Betænkning i den Forstand, som han udtalte. Jeg skal indrømme, at saaledes som Lovforslaget oprindeligt forelå, kom det det nævnte Forslag meget nær, men det er efterhaanden blevet ændret betydelig. Det er jo nu ved at indbringes i denne Samling indbragt for tredie Gang; hver Gang er det blevet ændret, og jeg vil overfor den høitærede Minister gjøre opmærksom paa, at de Ændringer, som han stillede til Sagens Behandling i forrige Samling, ere blevne tagne fuldstændig tilfølgelse paa et enkelt Ord nær, som var en ganske uafølgelig Ændring. Jeg har troet at burde gjøre denne Bemærkning overfor den høitærede Minister, inden Lovforslaget — som jeg haaber — gaar videre fra dette Thing, thi jeg har faaet det Indtryk, at den høitærede Minister nu stiller sig noget køligere — eller i hvert Fald ikke saa varmt — overfor Lovforslaget, end han tidligere har gjort. Det skulde gjøre mig ondt, om dette ogsaa skulde mærkes, naar Sagen kommer over i det andet Thing, og det

er derfor, at jeg har ønsket, inden vi gaa til Afstemning, at minde den høitærede Minister om, at de Ændringer, som han stillede til Sagen paa et tidligere Trin, ere blevne tagne tilfølgelse, inden jeg nu sidste Gang indbragte Lovforslaget her i Thinget.

Hørup: Jeg vil blot sige til den ærede Forslagsstiller — jeg hørte ikke rigtig, hvad han indvendte imod mig — at det forholder sig, som jeg har sagt med det norske Udcast, idet der i det Forslag, som i 1870 var foreligget for Stortinget, ikke findes denne Bestemmelse; den er gaaet ud efter Overenskomst mellem Regjeringen og Storthingsudvalget. Maaſte jeg, med det Samme jeg har Ordet, maa sige til den ærede Minister, at dette Lovforslag, selv om det ellers havde nogen Betydning — hvad det ikke har — ikke vil raade Bod paa det nuværende Forhold. Dette Forhold er jo dette, at, naar Ugteskabet faktisk er ophævet, saa, hvad enten det sker fra Mandens eller Konens Side, er den nugældende Ret den, at Manden beholder det Hele og Konen faar Intet af Boet. Naar Konen forlader Manden, saa faar hun Intet, og naar Manden forlader Konen, faar han det Hele. Det er den nugældende Ret, og derpaa raader dette Forslag ikke Bod i nogen Henseende. For Fællesformuens Vedkommende faar dette Forslag ikke nogen Betydning, da det kun angaar, hvad der senere erhverves, og forsaavidt den ærede Minister henviste til Udgangen til Skilsmisse, saa er der vel en Udgang, en meget vidløftig og vanskelig Udgang til Skilsmisse for Konen, naar Manden har forladt hende, en Udgang, som kræver mange Forberedelser og i Regelen laug Ventetid; men denne Udgang staar ikke Konen aaben i det Tilfælde, som Manden let kan tilveiebringe, nemlig at han ikke forlader hende, men tvinger hende til at forlade ham. I dette Tilfælde er der ikke noget som helst Rettsmiddel. Med Hensyn til den Bevisvanskelighed, som foreligger, da har den høitærede Minister til en vis Grad Ret i, at denne Vanskelighed ogsaa vilde være tilfølgelse, hvor der var Særformue; men jeg tror dog ikke, at den vilde være det ganske i det Omfang, thi jeg har opfattet det saaledes, at, hvis der var Særformue, saa var det i alt Fald ikke nogen Formodning imod Konen, men, saaledes som det nu foreligger, saa antager jeg, at Formodningen i al Rettergang maa være imod hende og maa være for, at Fællesboet er kommet

Rettelſe.